

RUBEN I ELS CARAGOLS MÀGICS

Feia molt de temps que no plovia. Rubén, que així li deien al xiquet de la nostra història, volia estrenar les botes d'aigua que li havien regalat els seus iaïos el dia del seu aniversari i tots els dies li preguntava a son pare:

- Quan plourà? Jo vull que ploja per poder eixir al carrer amb les meues botes noves i jugar a xafar els bassals.

Son pare li deia:

- No sigues impacient, ja plourà.

Una vesprada que Rubén estava a la seua habitació fent els deures d'escola començà a ploure. El xiquet es va posar molt content.

- Què bé, per fi plou, hui estrenaré les meues botes d'aigua! – deia mentre donava salts d'alegria per tota l'habitació.

Es calçà les botes i amb el paraigua per no banyar-se, va eixir al carrer. Era tan feliç! Per fi plovia i podia xafar tots els bassals que trobava al seu pas. De sobte escoltà unes veus que li deien:

- Ves amb compte! Quasi ens xafes!

Rubén va mirar al seu voltant i no trobà ningú.

- Qui em parla? – preguntà.

- Eh! Ací baix, estem ací – tornaren a parlar-li aquelles veus.

El xiquet mirà cap a baix i es quedà bocabadat en vore dos caragols.

- No pot ser, els caragols no parlen! – pensà.

En ajupir-se per agafar-los li tornaren a dir:

- Quiet! No ens toques, som caragols màgics i tothom que ens toca es converteix en caragol!

- Ja, ja, ja! Quina estupidesa! Els caragols màgics no existeixen, això són contes de fades i jo no crec en els contes.

- No! No són contes – digueren els caragols.

- Nosaltres érem xiquets com tu i per no creure un caragol que ens advertí que era màgic, el tocàrem i ens convertírem en el que ara som ¡caragols! Per favor, has de creure-nos, el que et contem es veritat!

- Està bé, d'acord, vos crec – contestà Rubén.

- Com que ens creus, ens ajudaries a ser xiquets de nou? – li preguntaren els caragols.

- Bo, està bé, vos ajudaré. Què és el que he de fer?

- Atén-nos, la màgia només es pot trencar els dies de pluja com hui, abans que es faça de nit i la lluna estiga fora, hem de menjar d'una flor màgica que ens transformarà en xiquets. Aquesta flor creix a la muntanya i nosaltres mai aconseguirem arribar sense la teua ajuda.

- No patiu! Jo vos portaré amb la meua bicicleta!

- Però, si no ens pots tocar, cóm faràs per portar-nos? – preguntaren els caragols.

- Fàcil, deixaré la meua motxilla en terra i vosaltres entrareu dins i així vos portaré a la muntanya.

El xiquet anà a sa casa, agafà la motxilla, muntà en la seua bicicleta, tornà on estaven els caragols per carregar-los i començaren junts el viatge.

Pel camí a la muntanya anà omplint la motxilla de caragols que anava trobant al seu pas.

Després de pedalejar una bona estona arribà a la muntanya i allà soltà als caragols, però per a sorpresa de tots en aquell lloc hi havia moltes flors de diferents colors.

- I ara, cóm sabrem quina de totes és la flor màgica?

Després de pensar durant una estona, a Rubén se li acudí una idea:

- Cada caragol menjareu d'una flor, així sabrem que, el que es converteixca en xiquet haurà menjat de la flor màgica.

- Quina bona idea has tingut! Au xics, a menjar! – exclamaren els caragols.

Després menjar de totes les flors cap d'ells s'havia convertit en xiquet.

- No funciona! Per què? – es preguntaren estranyats.

- Què fem ara? Cap d'aquestes flors es màgica! I era l'única oportunitat que teníem de tornar a ser xiquets! – es lamentaren tots.

Una cabra muntesa que menjava herba prop d'allà els va escoltar i els va preguntar.

- Què busqueu? Potser jo vos puc ajudar, conec molt bé aquestes muntanyes.

Els li van contestar:

- Busquem una flor màgica que desfaça l'encanteri que ens va convertir en caragols i, ja quasi no tenim temps, per que prompte es farà de nit i eixirà la lluna i llavors, ja no podrem fer res.

- Crec que la flor que busqueu està allà dalt en el cim de la muntanya - va dir la cabra.

- Però fins allí jo no puc arribar amb la meua bicicleta i escalant no arribaré a temps perquè ja està enfosquint-se i prompte eixirà la lluna. Ho sent molt però ja no vos puc ajudar més - va dir Rubén amb veu molt trista.

La cabra muntesa va fer un salt i va exclamar:

- Beee! Un moment, la meua amiga l'àguila vos pot portar fins allà.

El xiquet va reunir els caragols i els va dir:

- Au vinga, entreu en la motxilla, jo no puc anar amb vosaltres, però ja sabeu el que heu de fer.

A la crida de la cabra va acudir una àguila enorme que va agafar la motxilla entre les seues urpes i la va portar fins al cim de la muntanya. Una vegada allí els caragols van menjar de la flor màgica i un per un, se'n van anar convertint en xiquets.

Rubén es va posar molt content perquè finalment ho havien aconseguit i de sobte va escoltar una veu que li deia:

- Desperta! Rubén despertat! T'has adormit damunt la taula fent els deures del cole.

El que el cridava era son pare.

- No volies que ploquera, doncs ves a mirar per la finestra i voràs que està plovent, per fi podràs estrenar les teues bótes d'aigua noves.

- Quina llàstima tot a sigut un son! - va pensar el xiquet.

Però estava feliç perquè per fi plovia, es va calçar les seues bótes i amb el seu paraigua va eixir al carrer i qui sap si en el seu camí trobaria algun caragol.

I caragolet caragolat aquest conte s'acabat.

RUBEN i ELS CARAGOLS MAGICS

